

първата вѣдица. Който веднага се съгласява, малко получава.

Недоволство запрѣхтѣ изъ въздуха. Но никой не посмѣ да възрази.

Само Славъ се опита да му противоречи:

— Толкова време да чакаме и сега... Азъ не те разбирамъ, царю... — каза той кротко.

— Ще разберешъ, Сеславе, ще разберешъ...

И Калоянъ странно се усмихна.

Тази вечеръ младиятъ Иоанъ получи втория си урокъ по мъдро царуване.

ГЛАВА VI.

Нунциятъ остана въ Търново.

Не само за два дена, две недѣли или два месеца. Доменико отъ Бриндизи остана въ Търново цѣли две години.

Като ги плашеше съ папата, чието благоволение вече смѣташе за осигурено, Калоянъ искаше да накара ромеитѣ да преклонятъ глава и да признаятъ за законно господството му. Освенъ това, искаше да чуе и тѣхнитѣ условия. На каква цена биха го признали.

Но когато ромеитѣ убиха вѣроломно Иванко, примамиха Сърбия къмъ своя страна и подбудиха Волинския князь Романъ да нападне куманскитѣ му съюзници въ Молдава, Калоянъ разбра, че не може вече да се задоволява съ леки нападения и грабежи, съ дразнене и бавно разоряване на Визансъ. Ромеитѣ заслужаваха единъ добъръ урокъ, който за винаги да имъ отнеме желанието да му правятъ такива плитки измами.

Най-сетне тѣ трѣбваше да разбератъ съ кого си иматъ работа.

Той накара Хризъ и Камица да залъжатъ императорскитѣ войски съ дръзки нападения изъ Македония, и да ги отдалечатъ съ изкусна бранъ чакъ къмъ епирскитѣ и еладски планини.

И внезапно, неочакванъ отъ никого, върхлетѣ като